

ANUL I.
Nrul
44.

SIBIU,
2 Noemvrie
1930.

Supliment la foia „LUMINA SATELOR”

Foaie săptămânală de folos tuturor creștinilor
— intocmită de preotul IOSIF TRIFA —

Un număr din foia aceasta costă: Lei 2·50 | Abonament: 1 an 120 Lei, 6 luni 60 Lei

SÂMBĂTA sau DUMINECA?

Un frate ostaș din părțile Bihorului (în Ardeal) se arată tulburat de doi adventiști cari au trecut prin satul lui, spu-nând că Sâmbăta e ziua ce trebuie prăznuită și că Dumineca poartă semnul „fiarei” din Apocalips.

Adunarea dela București a Oastei Domnului cercetând această întrebare, a ajuns la încheierea pe care o dau mai jos:

Sâmbăta a fost sfintită de Dumnezeu, pentru Evrei și urmașii lor, ca un „semn” în amintirea eșirii lor din robia Egiptului, (Eșire 31, 13; Iezechil 20, 12). Sâmbăta e „umbra celor viitoare” (Colos. 2, 16–17) căci „legea e umbra bunurilor viitoare (Evrei 10).

Adventiștii trag încheiere de păzirea „Sabatului” (a Sâmbetei) din cele scrise la Matei 24, 20: „Rugați-vă să nu fie fuga voastră iarna, ori într-o zi de Sâmbăta... „Deci, zic ei, Sâmbăta e ziua ce trebuie prăznuită”.

Dar adevărul acestor cuvinte se pune în legătură cu căderea Ierusalimului. Vrea să zică: De s-ar întâmpla iarna, ar fi o mare nenorocire. De s-ar întâmpla Sâmbăta „porțile cetății fiind închise, nu evoie a se apăra cetatea în această zi” (Neemia 13, 19).

Domnul însuși a deslegat Sabatul, căci sosise „plinirea vremii”, adică o dihna de care vorbea Dumnezeu. „Vă voi da odihnă” zice Isus. „Odihna ce a fost perdută prin păcat! Sâmbăta (semn) arată înapoi spre pacea perdută, dar arată și spre viitor, spre timpul odihnei și păcii fără sfârșit.

Nu omul a fost făcut pentru Sabat, ci Sabatul pentru om, — zice Domnul Sabatului.

Pilde de deslegarea Sabatului (Sâmbetei) ne dă însuși Domnul nostru Isus Hristos: Vindecarea femeii neputincioase, a slăbănoșului de 38 de ani, a orbului din naștere, toate împlinite în zi de Sâmbăta!

Jertfele ca umbre și celealte ceremonii din lege, arată spre Hristos. El e sfârșitul legii!

Noi nu suntem fiți roabei (legea de pe Sinai), ci ai celei slobode (a Ierusalimului cresc). (Galateni 4, 21–31).

Însuși prorocul Ieremia vorbește de deslegarea Sâmbetei (31, 31–34).

Și apoi dacă „ați cunoscut pe Dumnezeu, voi și a vă întoarce la învățături începătoare”? (Gal. 4, 9–11).

Apostolii n-au frânt pânea Sâmbăta. (Faptele 9, 20; 20, 1–11).

Sâmbăta ca lege e dată pe muntele Sinai. Să spună adventiștii dacă sunt perduți Enoch, Noe, Patriarhii, fiind că n-au ținut Sabatul?

Dumineca e ziua Domnului!

E o greșală a se crede că ea se prăznuiește de la Sf. Constantin, ci din veacul apostolic. Sfânta Tradiție (vorbim numai de veacul 1 și 2, adeca veacul apostolic și al ucenicilor nemijlociți) ne spune, că Dumineca e sărbătoarea creștinilor, iar Sâmbăta simplă zi de lucru (Tertulian, Sf. Varnava 96 d. H., Sf. Ignatie 107 d. H., Iustin Martirul (153); Clement al Alexandriei (194).

Pliniu cel Tânăr (113) trimis de Traian să ia măsuri contra creștinilor, scrie împăratului: „Creștinii se adună Dumineca, cântă lui Hristos și se fereșc de ori ce lucru”.

Însuși vechiul Testament arată spre Dumineca „zi de adunare sfântă” (Levit 23, 9–36). Snopul legănat de preot, e emblema lui Isus.

Dumineca e pecetluită de Invierea Domnului (Sâmbăta El era în mormântul păcatelor noastre). El a inviat în cea dintâi zi a săptămâñii (Matei 28, 1–9; Luca 24; Ioan 20; Marcu 16, 9), care este Dumineca!

Să arătat Dumineca ucenicii (Luca 24, 36). Celor 2 ucenici pe drumul Emausului (Luca 24, 13).

Cea dintâi, frângere a pâni, după inviere, Dumineca a făcut-o (Luca 24, 30).

Coborârea Duhului sfânt, Dumineca a avut loc (Faptele 2, 1–4).

Puterea de a ierta păcatele a fost dată apostolilor Dumineca (Ioan 20, 19–23).

Apostolul Ioan, a avut răpirea sufletească, în zi de Dumineca, descoperindu-ne vizitorul bisericii (Apoc. 1, 10).

Pavel frângea pânea Dumineca (Ap. 20, 7–8).

Strângerea milosteniei, Dumineca se făcea (I Cor. 16, 2).

Dumineca e ziua I, e ziua de frunte! Ziua scăpării din robia păcatului: căci învierea Domnului e chezăcia deplină, că jertfa pentru păcat a fost primită!

Precum Sâmbăta Evreilor e semnul scoaterii lor din ro-

bia Egiptului, aşisderea Dumineca e pentru creștini chezășuirea desrobirii din osânda veșnică!

Ce minunată grijă a avut Domnul, la întemeierea Bisericii Sale, să nu pună must nou în burduf vechiu (Sabat), ci vin nou în forme noi (Dumineca pogorârii Du-hului Sfânt).

Cine a venit la Hristos și aflat odihnă, acela nu are numai o zi de odihnă pe săptămână, ci toate sunt pentru el zile de petrecere în Domnul!

Nimeni, zice apostolul, să nu pună mai mult greutate peste voi (Sabate). (Faptele 15, 24–29).

Deci Dumineca e ziua Domnului. Intră ea să arătat slava Sa. Fie binecuvântat desrobitorul nostru!

I. Gr. Oprisan.

Auzi-mă Doamne...

Să se îndrepteze
Rugăciunea mea
Ca tămâia, Doamne,
Înaintea Ta.

Tie îți voi spune
Tot necazul meu
Primește-mi dar rugă
Către tronul Tău.

Scapă-mă de cursa
Care mi s'a pus
Scapă-mă, Părinte,
Bunule Isus.

Nimeni, vai! nu poate
Să-mi dea ajutor
Decât Tu, Stăpâne
Și Mântuitor.

M'ai certat adesea,
Dar am auzit,
Îmi cunosc păcatul
Și văd c'am greșit.

Alerg deci la Tine
Și mă rog mereu
Nu mă lăsa pradă
Lui satan cel rău.

Ioan Tudusciuc, învățător, ostaș al Domnului, Brăhășoaia-Vaslui.

Cele două porți...

La înmormântarea Cuviosului și de Dumnezeu iubitorului Arhiereu Filaret Musta, răposat la 4 Octombrie la Caransebeș, în vîrstă patriarhilor celor buni Domnului, de 92 de ani, — Preasfințitul Episcopul al Aradului, Grigore, rostind cuvântul de rămas bun asupra sicriului sfîntului Frate în Hristos, a spus printre altele și următoarele cuvinte de mare adevăr grăitoare:

»Moartea este Poartă vieții veșnice.

»Prin poarta Morții trezem toți, — dar prin Poarta Fericirii numai

dacă am trăit ca buni și drepti creștini...«

Iacă cuvinte cari ar trebui să le avem scrise toți asupra capului de sus al ușilor caselor noastre, — și asupra capului patului în care ne culcăm.

De câte ori intrăm în casă sau ieşim din ea, să vedem această scrisoare, care să ne aducă mereu aminte de cele două porți mari prin cari vom avea să trecem.

Și de câte ori ne plecăm capul nostru spre culcare, să ni se aducă

aminte de acest sfârșit, spre care facem câte un pas în fiecare zi pe care am trăit-o.

Că de ne vom aduce mereu aminte de acest lucru, — dela multe reale ne vom opri și spre multe fapte de bine vom îndrepta

pașii noștri, fiindcă numai acelea sunt mărturiile și sprijinitoarele noastre, cari după ce am trecut prin Poarta Morții, vin cu noi mai departe, ținându-ne de subțiori și ajutându-ne să putem trece și prin Poarta Fericirii...

Biblia — într'o limbă nouă.

Iubitorii de oameni ceară să le facă acestora bine în tot felul, aşa cum numai îl pot face.

Printre cei mai mari binefăcători ai omenimii însă, sunt aceia, cari ostenesc și se străduesc a răspândi printre popoare, *sfânta scripțură*, îmblânzitoarea inimilor, domiloarea patimilor, sfînțitoarea a toată lucrarea și a toată ființă.

In ţări cu oameni ajuși la bunăstare, se găsesc fie cheltuiitori singuratici, fie societăți (însoțiri) de binefăcători, cari jertfesc sume mari de bani pentru tipărirea de cărți sfinte și răspândirea lor pe preț cât mai mic printre oameni.

Așa »Societatea Biblică« din Anglia, tipărește de zeci de ani Biblia în toate limbile popoarelor mai de seamă de pe glob și o pune

în vânzare pe preț foarte mic. S'a tipărit până acum în mii de limbi și s'au vândut sute de milioane din ea.

Acum se vestește, că, din însărcinarea acelei Societăți, se lucrează la traducerea Testamentului nou într'o limbă nouă, a unui trib (seminție) din Africa de miază-zi, — unde trăește încă un popor aspru și cam sălbatic. Propoveditorii creștini au străbătut și au și izbutit a aduce la Hristos, după trudă de zeci de ani, pe câteva mii din ei, și acum traduc sfânta Scriptură în limba acelora, că să o aibă și ei la îndemână, ca pâne sufletească de toate zilele.

— Iar când sălbaticii sunt cu sfânta Scriptură în mâni, — voi, iubiți cetitorii creștini, căti o aveți pe masa voastră?...

Visul unei femei.

Care a hotărât-o că încotro s'o iee: spre sectarii din sat sau spre Oastea Domnului?

O femeie credincioasă din com. Voia (jud. Hunedoarei) a povestit preotului său următoarea întâmplare aievea trăită de ea.

Două rudenii ale mele, doi bărbați, cu cari trăiesc la fel de bine și în la ei, ca și ei la mine, unul s'a fost făcut »pocăit« de cei lăpădați de sfânta noastră biserică, iar altul întrase în »Oastea Domnului« cea credincioasă bisericii.

Și unul și altul s'a dat în vorbe și pe lângă mine, unul chemându-mă spre sectarii lui, celalalt spre Oastea Domnului.

Amândoi îmi vorbeau aproape la fel de frumos și-mi arătau că așa-i bine, cum ei cred.

Eu nu știam ce să fac. Le spuneam: Eu m'am botezat în legea asta a bisericii, mă în de ea, nu mă schimb. Lăsați-mă în pace.

Dar atâtă mă tot căinău și unul și altul de căte ori îi întâlneam, încât am început a mă ruga în toată seara la Maica Domnului să mă ajute și să mă lumineze, că ce să fac? Încotro e bine să apuc?

Și după vre-o săptămână de rugăciuni, am avut un vis, în care îmi părea că, mergând eu așa pe un câmp undeva, s'a apropiat de mine doi oameni, mie necunoscuți, și s'a pus unul de-a dreapta și unul de-a stânga mea, așa ca să nu se vadă unul pe altul, și unul mă trăgea de mână spre el, celalalt spre el, și mă îndemnau cu șoapte: *hai cu mine*, celalalt: *hai cu mine!*...

Și eu mă luptam cu ei să-mi dea pace, că nu-i cunosc cine-s! Și părea că am obosit în luptă cu ei, de toată asudasem, și atunci m'am trezit și m'am văzut în patul meu și am mulțumit lui Dumnezeu că nu m'am rătăcit.

Și mi-au mai vorbit și după asta cei doi oameni din sat, de mă durea capul neputându-mă hotărâ, și le-am zis: Uite, și în vis mi s'a arătat, că să nu merg nici într'o parte, nici în alta.

Și iară m'am rugat de Maica Domnului să mă povătuască ea.

Și în curând am avut un alt vis, mai puternic. Iată cum.

Mi-se părea că mergeam pe un drum departe, drum larg și mare, necunoscut mie, și drumul urca dela un loc, ca o pânză albă și lată, pe un pept de deal în sus...

Și când am început a urca drumul pe deal în sus, s'a apropiat de mine un călugăr, și mă însoțea. Și spunându-i eu iuptă din sufletul meu, nu știau cum s'a făcut, că am ajuns pe vârful unui munte retezat ca cu paloșul, neted, întins...

Și m'a dus călugărul până la marginea aceluia loc să din vârful muntelui, și odată s'a făcut înaintea noastră o vale jos la poalele muntelui. Și în valea aceea erau mii de oameni, bărbați și femei, și copii, și — *toți fără mâni!* Le lipseau mânilor din umăr!

Și mi-a zis călugărul:

— Vezi tu oamenii aceștia? Aceștia sunt morții de pe pământ, trecuți aici unde își așteaptă judecata dela Domnul.

— Toți au ajuns aci fără mâni. Mânilor le-au căzut când au trecut de pe lumea cealaltă în asta a lui Dumnezeu, și le-au căzut mânilor pentrucă n'au voit să-si mai facă sfânta cruce cu ele!*

Și, zise femeea, m'am trezit spărată. Și de atunci mi-a zburat din inimă orice îndoială: Maica Domnului mi-a arătat în vis, calea pe care să apuc! Vai de cei ce, ascultând de sectarii rătăciți, se lapădă de biserică și de sfânta cruce!

In Dumineca cea mai apropiată m'am înscris în »Oastea Domnului«, și am pace în suflet și-s fericită!...

Milostenie

sub steagul Oastei Domnului.

Roadele credinții și ale iubirii se arată, în faptele săvârșite spre binele de aproapelui. Facerea de bine, milostenia, e iubire; iubirea pusă în lucrare. Milă și facere de bine nu poate fi, decât aievea, nu în forme.

Iubirea care lucrează se numește »caritate« sau *milostenie*.

Ea înseamnă purtarea de grije și ajutorarea celor săraci și nevoiași. Milostenia creștină.

Ca un răsunet la întrebarea: Căutatu-M'ați, — prinsu-s'a în rugăciunile Oastei și cercetarea celor rău-făcători. Si iată-o:

Duminică, 19 Octombrie, după sf. Liturgie *Ostașii Domnului* din Sibiu au pornit către cei închiși în închisoarea dela tribunalul de aici. Un număr destul de mare de frați ostași, s'au îndreptat către aceia, despre cari se zice: Pe cei întemeiați cercetați-i... Si în timp ce lumea forfotea pe străzi, la plimbare, lucru așa de obicinuit nu numai după biserică, ci și în timpul în care se săvârșește cel mai sfânt lucru, în sf. Liturghie: prefacerea pânnii și a vinului în trupul și sângele adevărat al Mântuitorului nostru, ostașii mergeau să ducă alinarea celor din robie. — S'au împărțit daruri stând din: cărți de rugăciuni, de tâlcuit Evanghelie, etc. și apoi și de-ale trupului s'au îngrijit,ducându-le cozonaci, struguri și mere. Iată iubirea pusă în lucrare, în faptă, nu numai în cuvânt.

Ajuși la tribunal frații ostași sunt conduși în capela tribunalului, unde erau adunați arestații.

Pă. Prof. Dr. N. Terchilă a vorbit celor de față despre porunca cea nouă și atât de veche: porunca *iubirii creștinești*, în care se cuprinde »Legea și Prorocii«.

În câteva cuvinte înduioșetoare, luminează cu șicsușină stările prin cari au trecut sufletele arestaților, aducându-le lacrimile pocăinții între gene...

Le tâlcuiește, că lipsa de iubire creștină i-a dat pe ei în mânilor Sătanei, care a lucrat cu ei în așa fel, că i-a adus în casa sa: închisoarea.

Găsit' am leacul...

*Decând pe lume trăesc
Laceea mă tot gândesc
Un leac cumva să găsesc
Sufletul să-mi lecuesc.*

*Să-a vrut bunul Dumnezeu
De mi-a trimis darul său,
Iertare păcatelor
Prin »Lumina Satelor«*

*Si toți vor avea iertare
Cei întru credință tare,
Cari primesc cele cerești
Lăsând cele pământești.*

*La obșteasca judecată
Vor avea bună răsplată:
Plâns pentru cei de-a stânga
Cerul celor de-a dreapta...*

Gr. Heștanu, ostaș,
Rădăuți (Dorohoi).

Legea cea mare, porunca cea înaltă, e cuprinsă într'un cuvânt: iubirea creștină. Ea e vecinică, e desăvârșită. Legea omenească e schimbătoare și vremelnică, nu poate face binele deplin. Drept aceea să ne supunem, să ascultăm de porunca cea dumnezească. Dacă cineva iubește adevărat pe cei din jurul său, rău nu le poate face, căci atunci nu i-ar mai iubi. Din iubire izvorăsc faptele bune, roadele bune. Soarele iubirii creștinești strălucește și încalezește și pe timp ploios. Acest soare să vă pătrundă pe toți. Arată pilda frumoasă a unui rob, care s'a întors la Domnul încă pe când era în temniță, auzind o cântare religioasă care i-a mișcat inima. Trimis acasă, a fost un om bun care a ajuns cu vremea prețuit de toți.

Incheie cu rugămintea, ca, părăsind zidurile acestei închisorii, și acești loviți de soartea lor, să ajungă așa la casele lor, buni și supuși Domnului. Se cântă: »O, ce valuri de 'ndurare«.

Ostașul Bucur, vorbește robilor plecând dela locul evangelic:

»... În temniță am fost și ați venit la Mine« (Mateiu 25, 36). Fratele arată, cum odinioară sf. Apostoli plecau în lunga lor propovăduire, înălțând orice piedecă și nesocotind osteneala, pentru Hristos, ca să facă din »fiii pierzării, fiii iubirii«. Dumnezeu îspitește și ați. Toți v'au părăsit, numai Mântuitorul nu! El vă zice prin noi: »Veniți la Mine«. Pe noi Domnul ne-a trimis să vă chemăm la El, să veniți din întuneric la lumină. El vă trimite prin noi aceste daruri.

Se cântă: »O ce dulce-l Domnul Sfânt«, »Împărate ceresc« și »Acum a sosit vremea«...

Mângăietoarea vizită s'a încheiat cu rugăciunea unei ostașe: Doamne Dumnezeule, desleagă lanțurile Sătanei, din zi în zi întărește-i pe ei întru gândul lor de a se întoarce la Tine; Doamne, fii cu ei, slobozi-i pe ei ca să vină la Tine. Amin.

Li s'au împărțit apoi darurile duse. Pe față tuturor se vedea semnele mângăerii și bucuriei.

Un ascultător.

Nuntă de ostași.

Duminică în 2 Noemvrie își sărbătorește cununia lor cucernicul ostaș Constantin lui Zaharie Capră din comuna Frătăuji noi, județul Rădăuți (Bucovina), cu tinăra Maria lui Constantin Ungureanu, în biserică din Frătăuji noi.

Nunta va fi după bunele rânduile ale ostașilor Domnului, fără lăutari, fără băuturi spirituoase, numai cu lucruri și petreceri sufletești întru Domnul.

Banii ce se cheltuiesc la astfel de prilejuri din greu de către familiile nuntășe, pe muzici și băuturi, îi vor folosi pentru lucruri bune, ajutând pe cei lipsiți și dăruind un lucru de folos casei Domnului.

Din viețile sfintilor.**Așezarea trupului sfântului Mucenic Gheorghe în biserică din Lida.**

Slăvitorul marele mărturisitor al lui Hristos, Gheorghe, s'a născut pe vremea lui Dioclețian, din tată capadochian, iar din maică palestineancă; și dobândind creștere minunată, având fire bună și rădăcină cinstită și sfântă, — căci părinții lui din vechi strămoși erau împodobiți cu aleas neam și cu buna credință, — s'a făcut prea viteaz și strălucit în războaie. Pentru care s'a cinstit de Dioclețian, ca tribun vestit, cu rangul de Numerie, pe când era mai în vîrstă; după aceea, pentru bărbăția lui cea covârșitoare, a fost înaintat ca Comit, tăinuindu-se până atunci, și necunoscând nimeni că era creștin.

Apoi împlinind douăzeci de ani, a rămas orfan de tatăl său, care și-a pierdut viața sa în luptele dreptei credințe. Iar sfântul plecând cu maică-sa din Capadochia, a trecut în Palestina, de unde era ea și unde avea multe lucruri de moștenire. Deci, fiindcă s'a întâmplat a muri și maică-sa într'acea vreme, i-a rămas multă avuție, dintru care luând avere cu sine din destul, s'a dus la Dioclețian, poftind să ia mai mare stăpânire de căt cea dintâi. Dar văzând pe păgâni, că au atâtă ură asupra creștinilor, a hotărît mai întâi să-și împartă la săraci averile sale, care le avea cu sine, apoi să se vestească înaintea lui Dioclețian și la tot sfatul și divanul, că este creștin; care lucru l'a și făcut degrabă.

Deci, împărțind la săraci averile ce avea și dând libertate la robii săi, și făcând așezământ și rânduială pentru averile rămase în Palestina, — în ziua a treia când se ținea sfatul stăpânitorilor de prin toată împărăția Romanilor, ca să scoată din mijlocul lor pe creștini, — atunci a venit singur în mijlocul divanului și a sfatului, unde se afla și Dioclețian.

Deci, propoveduind pe Hristos Dumnezeu, ca Fiul al lui Dumnezeu, și-a dat la iveau buna sa credință. Pentru aceasta fiind prins a fost supus la toate felurile de cumplite munci: căci a fost împuns cu suliță în pântece, a fost pus pe roată, bătut cu vine de bou de multe ori, și apoi aruncat, într'o groapă plină de var; dar fiind păzit nevătămat de toate prin darul lui Dumnezeu, a atras către credința cea întru Hristos pe împărateasa Alessandra, femeea lui Dioclețian; și afară de dânsa a creștinat și pe un oare care Glicherie și pe altul cu numele Atanasie, — pentru că a înviat pe un om din morții cei de demult, și nenumărată multime de oameni a adus la credință lui Hristos, făcând felurile minuni numai cu chemarea Domnului. Deci, făcând el acestea, a fost închis în temniță după porunca lui Dioclețian, și legat cu lanțuri de fier.

Dar în aceeași noapte i s'a arătat în vedenie Hristos, bine ve-

stindu-i bunătățile ce-l aşteaptă pe dânsul. Si deșteptându-se a mulțumit lui Dumnezeu, și a rugat pe păzitorul temniței, ca să dea voie slujitorului obicinuit, să fie la dânsul. Deci făcând păzitorul temniței după voia lui, a intrat robul, — care sta afară la temniță, — și i-a arătat scrierile cele aducătoare aminte ale sfântului, adeca diata, pe care o scrisese mai înainte; deci, robul văzând pe stăpânul său în legături, închinându-se lui zacea jos la pământ, plângând. Dar sfântul ridicându-l pe el, îl îndemna să fie cu inimă bună.

După aceea a spus lui vedenia, și i-a poruncit cu dinadinsul, ca după moartea sa, să-i ia trupul și diata pe care o făcuse mai înainte de a fi prins, și să-l ducă în casa patriei sale, care era în Palestina, și să se teamă de Dumnezeu; apoi să nu îndrăznească de a nu face vreuna din căte sunt scrise în diată. Deci fiindcă el s'a făgăduit și s'a învoit a face toate căte i-a poruncit, a luat binecuvântare și iertăciune, și s'a dus de la sfântul. Iar a doua zi sfântul fiind adus iarăși la întrebare, și neplecându-se a jertfi lui Apolon, ci mai vârtos sdobind cu rugăciunea și sfărâmând pe idolii cari erau în capiste, i s'a tăiat capul.

Dar robul său luând prea cinstitul trup al sfântului, împreună cu diata lui, s'a dus în Palestina, unde împreună cu alii creștini, cu multă cinstă și evlavie au îngropat sfântul și mucenicescul trup. Apoi a săvârșit ca un rob recunoșcător și mulțumitor, toate căte și poruncise sfântul.

După aceasta, n'a trecut multă vreme și a strălucit buna credință; căci luând împărăția de-apururi pomentul și marele împărat, întocmai cu apostolii, Constantin, și având libertate aceia cari iubeau dreapta credință și pe mucenicul, i-au zidit sfântului în Lida o biserică mare și prea frumoasă; apoi ridicând mult pătimital și sfântul trup al mucenicului, din locul cel neînsemnat în care zacea, și aducându-l în acea cetate, a pus la iveau pe cel vrednic de multă lumină și de mai multă arătare; și prințul a făcut înnoirea bisericei aceia, care era din nou zidită de dânsii, fiind atunci ziua a treia a lunii Noemvrie; iar moaștele lui erau ca niște izvoare de-apururea curgătoare, cu daruri de minuni, celor cari se închină lui cu credință.

Astfel prea-mărește Dumnezeu pe cei ce-L prea-măresc pe Dânsul. Deci, de atunci Biserică lui Dumnezeu a luat datina, ca în fiecare an într'aceeași zi să prăznuiască aducerea moaștelor sfântului mucenic, întru slava și lauda lui Hristos, adevăratul Dumnezeu al nostru, și a înșuș marului mărturisitor Gheorghe. Amin.

Invață-ți copiii să zboare...

Văzu'ai tu, creștine,
Pe mica păsărea
Cum ea-și învață puii
De mici chiar a zbura?

Si ce mai bucurie
Pe buna păsărică,
Când puii ea și-i vede
Spre slăvi că se ridică!

O, cum o păsărică
Nu uită ce-i datoare,
Iar tu, omul cu minte,
Cum de mereu uiți oare?

Dă-ți seama, bun creștine,
Că tu 'nvăță ai oare

Pe-ai tăi copii, spre ceruri
Cu sufletul să zboare?

Ca pasarea cea mică
Tu griju ai de ei,
Spre Domnul să se 'nalte
Când fi-vor măricei.

Invață-i tot ce-i bine,
Ferește-i de ce-i rău,
Să-l cheme și să-l caute
Mereu pe Dumnezeu.

Spre slavă păsărica
Indrumă-și ai săi pui, —
Indrumă-și și tu fiu
Spre sfântă slava Lui...

F. Grigoraș, ostaș, Salcea (Botoșani).

Mai lângă Domnul meu...

Teatralista — călugăriță.

E mișcătoare pilda învățăturii Chinez, fost Ministrul și Întâi Ministrul în țara lui, și întrat pe urmă în o mănăstire, unde trăește și azi, ca călugăr cu inima stăpânită de o pace sfântă și dulce, — și care e azi punctul de atracție a lumii spre acea Mănăstire. (Vezi Oastea Domnului No. 42).

Cetim acum despre o întâmplare la fel de minunată petrecută la Paris:

La vestitul teatrui zis »Comedia Franceză«, juca și era mult lăudată și tuturora plăcută, teatralista Ivonne Hautain. Juca bine, era deșteaptă și prețuită.

Dar într-o zi colegii (soții) săi de joc de teatru, aflără dela ea, cu multă mirare, că — azi joacă pentru cea din urmă dată, iar de mâne va intra la mănăstire.

Se vorbește și se scrie despre teatraliști și teatraliste, că sunt ființe cari nu dau aproape nimic pe viața regulată, cinstită, că își petrec zilele ușor, cum dă soarta și norocul clipei, și că de acea viața ușorătoare nu s'ar mai putea despărții.

Teatralista Ivonne dă, iaca, o desmințire așa de strălucită și lui Dumnezeu plăcută.

Cum au aflat de hotărîrea ei, îndată soațele ei de joc au încunjurat-o și, după teatru, au stat mult de vorbă cu ea.

Și ea le-a spus, senină și mulțumită:

— Fac acest pas atrasă cu putere mare de un îndemn din lăuntrul meu, din inimă mea.

»Eu am mai multe rudenii, un unchiu, un văr și încă unii, în slujba

sfintei biserici. În casa lor, din gura lor, am auzit din copilărie atâtea lucruri frumoase despre pacea pe care o are în sufletul său cel ce trăește aproape de Domnul Isus și de Maica lui... Că în vreme ce în jurul lui sură vânturile turbate ale vieții de toate zilele, și se sfășie om pe om, și se fulgeră unii pe alții, — în inima celui alipit de Domnul, e o pace de care nu se poate izbi nici o furtună, pe care nu o poate tulbura nici o ură sau răutate.

Cel alipit de Domnul, caută cu milă și bunătate la cei aprinși din jurul său, chiar și atunci, când aceia ar face »intrigi de culise« (țăsături rătăcioase) împotriva lui, — căci altcum privește el lumea și viața asta, decât cei cuprinși în vârtejul patimilor ei...

Am venit între voi, am jucat cu voi, am văzut bune și rele, — și în inimă mereu mi se ridică întrebarea: Oare aici vei găsi tu fericirea după care aleargă tot omul, sau ai găsi-o mai curând dincolo, în ceata slujitorilor senini și buni ai Domnului?...

Și-a învins chemarea cea spre Domnul Cerurilor și Pământului...

Și dacă mai doresc ceva, e — să se vorbească de mine de aci încolo, că mai puțin...

Sunt fericită că voiu putea sta de vorbă în fiecare zi și în fiecare cias cu Maica Domnului, stăpâna mea cea din Ceruri...

Indreaptă, Doamne, spre Tine, inimile noastre ale tuturora, așa cum ai atras și îndreptat pe a acestei teatraliste...

Sărbare la Lerești.

La Lerești (j. Muscel) are loc în zilele de 8 și 9 Noemvrie o sărbare a Oastei Domnului din acel județ. Sunt poftiți ostașii din tot acel ținut. Cei ce vin, spre a nu fi spre greutate fraților de acolo, vor face lucru cuminte aducându-și și merinde pe vre-o 2 zile. — Se va petrece în cetiri, cântări și rugăciuni. Cucernicii preoți vor face sfinte slujbe în biserică, apoi program de-al Oastei. Sunt așteptați și primiți cu drag toți cari cu inimă bună, ascultând învitatea noastră, ne vor bucura prin venirea lor și vor bucura pe Domnul.

Gheorgh. Gh. Bulgaru,
ostaș.

In Oaste au mai intrat.

Simu Coudan, Iosif Coadă, Ion Măndroane, Ana Măndroane, Ion Ciublea, Dumitru Percea, Iustina Găru, Maria Doran, Elena Brânzei, Ana Vuc, Maria Stuigu, Elena Maran, Elena Dancea, Ion Muia, Iustina Muia, Vasile Moșoarcă, Maria Moșoarcă, Maria Doran, Nicolae Moșoarcă, Maria Stângu, Maria Cărăgiu, Elena Cărăgiu, Ana Coadă, Maria Petrovici, Magdalena Percea, Maria Percea, Adam Percea și soția Cătă, toți din comuna Ciclova română județul Caraș.

Simeon Epure, Ion alui Mihai Sava, Timofei Stratton cu soția, Maria Stratton Zaharie Sava, Irina alui Meftodie Buliga, Gavril Sava, Pavel Bozomăla cu soția Nastasia, Saveta alui Lazar Todosi, Safta Moroșan, Rachila Moroșan, Sofronia Buliga, Saveta Buliga, Saveta Sava, Simeon Todosi, Ecaterina Sava, Saveta Andronic, Emilian Todosi, Gavril Stratton, Dumitru Andronic, Vasile Sava cu soția Eleonora, Tit Tabrea cu soția Eleonora toți din comuna Părtești de jos, Bucovina.

R A P O A R T E

despre lucrările și adunările Oastei Domnului

Grupul București (Raport Nr. 35).

Adunarea se deschide cu rugăciunea lui Isus (Cap. 17 Ioan). La parte, pe lângă frații cari vin de obiceiu, și Părintele Toma Chiricuță.

Fratele Oprisan se oprește asupra textului din Psalmul 85, 10: »Bunătatea și credinția se întâlnesc«, — »Dreptatea și pacea se sărută«.

Patru flori în glastră Cuvântului lui Dumnezeu.

Bunătatea e însușirea de căpetenie a Tatălui cereșc. »Numai singur Dumnezeu e bun«. Spune psalmistul (Ps. 92) »Frumos e să vorbim dimineața bunătatea Ta!« Da, e frumos. Căci ce bunătate mai mare putea fi pentru sufletul dogorit de arșița păcatului, decât darul bunătății lui Dumnezeu: Isus Hristos și Biserica Lui.

Creștinii noștri uită, mai ales la încercări, că dacă »Dumnezeu pedepsește fărădelegea« zice totuși: »Nu îmi voiu în depărtă de loc bunătatea dela ei« (Ps. 89). Ce măngăiere să stim aceasta!

Credinția este o însușire a lui Dumnezeu asupra căreia ar trebui să se opreasă mai mult creștinii aplcați așa de lesne să se încreadă în ce spune lumea și așa de greoi când e vorba de făgăduințele lui Dumnezeu. Credinciosul să afle că: »toate lucrările lui Dumnezeu se împlinesc cu credinția« (Ps. 33), că El »nu-și va face credinția de minciună« (Ps. 89). Și astfel siguranța noastră e puternic chezuită, că tot ce ne făgăduiește Domnul în Testamentul Său, se împlinește. De aceea să spunem ca David: »Frumos e să vestim seara credinția Ta!«

Dreptatea este însușirea de căpetenie a Dumnezeirii. Ea cere osându-păcatului. Dreptatea e trandafir cu spini. E floarea împurpurată cu sângelul »care ne curăță de ori-ce păcat«. De ne-am gândi ce a suferit Domnul pentru răscumpărarea noastră din osându-veșnică, ar locu dreptatea și în sufletul, în casa și în căile noastre zilnice. Putem să înșelăm lumea și pe noi... dar pe Dumnezeu, nu. Dreptatea Lui e dreptate în veac.

Pacea e un minut dar al sufletelor cari au primit pe Hristos. Salutarea sfântă »Pace vouă«, »Vă las pacea mea«, este o dovedă că în lumea aceasta cu valuri mănoase, noi, în Domnul, putem rămâne ne-turburați ca paserea ce-și face cuib în locurile cele mai amenințătoare.

Cine poate spune ca psalmistul, că în el: »bunătatea și credinția se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută«, acela are pe Domnul pururea cu el, turn de apărare.

Frații ostași sunt rugăți a cultiva în glastră inimii lor aceste patru flori de cearșaf mireazmă.

Părintele Chiricuță vorbește despre unitatea Bisericii în Hristos, cu încheierea, foarte frumoasă, că ori ce mădular despartit de trup (de biserică deci) despartit e și de Cap (de Hristos).

Se cântă: »Veniti, Veniti...«

Adunarea desbată: Trebuie să sărbăram Sâmbăta sau Dumineca? Publicăm în fruntea foii de azi încheierile asupra acestei întrebări, pe care o ridică de o vreme secă, pentru a zăpăci pe cei puțin știutori. În adunarea dela București s'a vorbit și cercetat pe larg întrebarea asta, și s'au alunat dovezi luminătoare, aduse de Părintele Chiricuță, Părintele Ouatu și fratele Oprisan.

Părintele Chiricuță dă o minunată idee ostașilor: de a jertfi un ceas Dumineca și a merge în locurile în care se adună de obiceiu servitorii și oltenii (precupeții), chemându-i la adunare și la biserică, abătându-i din drumul pierzaniei...

Părintele face o caldă rugăciune.

Secretariatul Oastei.

Adunarea dela Gruni.

Tatăl cereșc ne-a ajutat să putem înțelege în 5 Oct. o frumoasă adunare

religioasă în com. Gruni (aproape de Lugoj, în Bănat).

O înimoasă ceată de ostași din Budinți și Ictar, am plecat, atrași de acea adunare cuviosă, și ne-am dus cale de 20 kilometri, de parță nici n'am călcat pe jos, așa ni s'a părut de scurtă, dacă ne trăgea spre ea sufletul.

În drum am întâlnit pe alți ostași, vre-o 60, adunați de prin alte sate din jur, veniți cu dl protopop Sârbi din Belinți, între ei, cu ostași și ostașe din Lugoj, Măguri, Pogănești, Armagia, Cliciova, Jupănești, Ohaba-Forgaci. A venit fratele Ion Zamfirescu din Luncani și fratele Nicolae Lucaci din Vasivova și mulți alții de prin satele vecine.

Am luat cu toții parte la sfânta slujbă, iar după masă la Vecernie, apoi ne-am dus în școală, unde părintele din Gruni a rostit o frumoasă cuvântare, tâlcuind evanghelia, apoi ostașii au cântat: »Isus Regele cel Mare... tineri și copile au spus poezii evlavioase; au vorbit frații Lucaci și Zamfirescu, și iar cântări, cari toate ne-au desfășurat foarte plăcut sufletul, — încât parță și mai ușor ne era drumul la întorsul acasă, pentru că ușor și mulțumit intru Domnul ne era sufletul!«

Secretariatul Oastei.

In jud. Prahova.

Cucernice Părinte! Cu placere vă vestim, că și în părțile noastre a încolțit frumos sămânța de reînvierire a credinței sămânță prin răspândirea în popor a minutelor Cărți ale Oastei Domnului. Sub înrăurirea lor, o bună parte din preoții de aici — mai ales cei tineri — au pornit lupta cea bună pentru reînvierirea credinței străbune, înființând fiecare în parohia lui »Oastea Domnului«.

Este o mișcare religioasă plăcută sufletelor bune și cuceritoare chiar și pentru mulți din cei mai nepășători. Acest lucru l-am văzut în ziua de 17 August, în satul Cărbunești, unde am avut atunci o prea frumoasă serbare religioasă.

Au venit la sărbarea noastră înainte înștiințată, cete de ostași ai Domnului din satele depărtate: Cornurile, Telega, Strâmbeni și Slon, și mulți de prin satele vecine. Ostașii din Telega și Cornurile au venit singuri, iar cei din Strâmbeni și Slon conduși de preoții lor: Tânărul preot Bâlbea și vrednicul preot I. St. Vasilescu Slon, care are și conduce cea mai numeroasă și mai bine organizată Oaste a Domnului.

Acești cucernici ostași au înfățișat evlavioasă și cunoștințe mai frumoase despre învățătură și potruncile bisericii, pe cari caută să le împlinească. E o placere a sta între ei și a-i asculta. Dumineca și sărbătoarea ei nu se duc nici la lucru, nici la cărciumă, ci totdeauna la sf. biserică, unde cântă la sf. Liturghie. Mai ales cei de la Slon cântă frumos, iar după prânz se adună la școală, unde petrec timpul potrivit învățăturei Apostolului »în psalmi și în laude Domnului«.

Așa de frumos au cântat în biserică noastră — în ziua de 17 Aug. încât toți cari i-au auzit, au rămas mișcați în tot sufletul. După sf. liturghie a vorbit părintele Bâlbea, tâlcuind evanghelia și arătând că Mântuitorului i-a fost ușor să vine de numai cu cuvântul pe un bolnav de o boală, căreia nici până

azi Doctorii din lume nu iau găsit leacul, învederând acea lecuire puterea Dumnezeiască a Mântuitorului.

A urmat măiastra cuvântare a părintelui Protopop, care a ținut să vină în persoană la adunare și să vorbească, anume pentru a arăta că această mișcare e o pornire plăcută lui Dumnezeu și păzitorilor legii noastre străbune, și nu e o rătăcire, cum o bănuiesc pe nedrept unii cari n'au pătruns'o. Cu măiestrul dar de a spune lucrurile pe înțelesul tuturor, părintele Protopop a cucerit inimile numerosului popor din biserică, arătând bunul scop al Oastei, în care intră cei ce știu să-și stăpânească patimile și să înlăture necreșteștile nărvuri ca: bețiile, vorbele murdare, și tot felul de păcate.

După masă, neîncăpând în școală, am eșit afară, unde era pregătit un umbra și băncile din școală, și a început iarăși șirul cuvântărilor. După o cuvântare urmă o cântare — sau mai multe — din partea ostașilor, și cuvintele cântării întregau parcă cuvântarea, aşa erau de asemănătoare.

A vorbit aci părintele I. Vasilescu Slon, despre faptele creștiniști cari ne fac și ne arată adevarăți fii ai Domnului, vorbire plăcută și mișcătoare. Apoi alți ostași, între cari și dl Petre Iconaru, fost adventist, arătând greșelile de credință ale adventiștilor. Dl Maior în retragere Leonida Fulgeanu și preotul satului, amândoi arătându-și admirarea pentru Oastea Domnului.

A fost acea zi, cu adevărat o zi a Domnului, și altele îi urmează, spre binele susținătorilor nostru al tuturor.

Pr. I. D. Mihai.
Cărbunești (Prahova).

Din Tânțari—Brașov.

În ziua de 14 Aug. a. c. am avut noi ostașii comunelor Tânțari și Crizbav o întrunire în com. Satu-nou. Serviciul divin s'a făcut de parohul Cornel Măierușan și răspunsurile la sf. Liturghie au fost date de ostași și ostașele Domnului. După slujba religioasă s'a slujit un parastas la care am luat parte ca și la liturgie.

După serviciul religios ostași s'au adunat lângă biserică unde au cântat și au

tălmăcit unele cuvinte ce nu puteau fi înțelese. Mult popor ne-a ascultat și i-a plăcut de ce săvârșește oastea noastră și nădăduim că în curând vom avea și aici o oaste. La ora 1 ne-am despărțit în Domnul.

Tot în această zi au fost la noi în comuna Tânțari 2 nunți cari ne-au stricat rostul adunării încătă, căci poporul cel mult s'a luat după ele. Totuși în sf. biserică s'a slujit vecernia și s'a tâlcuit ostașilor celor rămași, de Pă. Ilariu Contea, cum trebuie să se facă milostenia și rugăciunea, aducând pilde din viața de toate zilele. Adunarea s'a sfârșit la ora 1.

Urdea Nicu, elev-ostaș,
Tânțari—Brașov.

Din Călărași la Grajdibod.

Noi ostașii din Călărași (j. Dolj) ne-am dus 19 Kilometri pe jos până în comuna Grajdibod pentru sămânarea cuvântului lui Dumnezeu și stăruință în folosul Oastei Domnului.

Când am ajuns acolo, am găsit pe frații noștri buni de acolo, în frumoasă sărbătoare susținătoare. Erau chiar la sfânta slujbă, în firul căreia avea să li se facă sfințirea cruciulitelor. Slujea vrednicul părinte Ilarie, care a sfințit cruciulitelile și apoi le-a binecuvântat pe ele și pe purtătorii lor, în o frumoasă și caldă predică. Fratele Acsim Tătaru ne-a poftit apoi pe oaspeți la masa lui, dimpreună cu preotul. Aci, în loc de bucurii sau cântece lumești, s'au făcut alese cetiri din Biblie, cari ni-au însoțit inimile mai mult ca orice bucurie la cari lăcomesc alii atâtia. Si ne-am întors mulțumiți foarte la ale noastre.

Secretariatul Oastei.

Posta Redactiei.

Dsalte S. Rom. în Mol. — Ar fi o încercare cu primejdii să începeți acum, în preajma iernii, o călătorie aşa de lungă pe jos. Nu vă sfătuim. Si nu știți limbile ce ați întâlni în lunga călătorie. Credem că ati avea neplăceri și v-ar părea rău, dar cam târziu. — Dacă totuși nu vă lăsați de acel gând, cereți la Prefectură să vă facă pașapoarte. Acolo veți afila că ce se cere pentru a avea pașaportul și în cătă vreme.

Putem servi pe cetitorii noștri și cu următoarele tablouri (icoane) frumoase în colori, precum urmează mai jos:

Isus pe munte,	Isus cu copilașii,	În mărimea de:
Isus în grâne,	Isus pe lacul Tiberian,	52—120 cm.
Isus cu miei,	Isus în biserică,	cu preț de
Isus în vie,	Cina cea de taină.	250 Lei

bucata.

Acestea sunt și în format mai mic cu preț de 150 Lei bucata.

Isus bate la ușă,	Înălțarea Domnului,
Isus păstorul cel bun,	Isus Hristos,
Isus în grădina Ghethsiman,	Maica Domnului,
Cina cea de taină	Botezul Domnului,
Invierea Domnului	Sfântul Ilie,
Schimbarea la față,	Sfântul Gheorghe,
Isus binecuvântând,	Sfântul Nicolae.

În mărimea de
39—52 cm. cu preț
de 60 Lei bucata.

Maica Domnului,	în stil Mormântul Domnului,
Isus Hristos,	ort. Slujba Invierii,
și Drumul Crucii în paisprezece popasuri.	cu 40 Lei bucata.

În mărimea de:
33—42 cm.
în preț de
40 lei buc.

Avem și cărți ilustrate în colori cu 6, 7, 9 și 10 Lei

La comenzi se va trimite prețul înainte, ori o parte
înainte și restul și spesele poștale se vor
plăti la primirea comenzi.